

manjak

NEBULOZE

2+5x=urlanje

odjebi

ubio

?

pas

poludio

punk

Ivor Kruljac

Ivor Kruljac

Nebuloze

Izdavač: Samostalna publikacija autora (relativna, s nekoliko suradnika kojima zbilja mnogo hvala).

Objavljeno: Lipanj, 2017.

Naslovnica: Marija Edita Feldi

Zadnja stranica: Megan Oraić

Fotografija na zadnjoj stranici: Karla Ivana Beck

Grafičko oblikovanje: Megan Oraić

Lektor: Ma kj će mi to? xD Što sam ispravio, ispravio.

Korektor: Ma ovo je savršenstvo.

Nebuloze

Pišem nebuloze,
pričam nebuloze,
svi u očaju vrište: „Pomozi mu
Bože“,
pitaju se imam li ja išta osim
gluposti ispod svoje kože,
gori aparat za gašenje požara,
drkam dok duhovi u trojcu
jebu žohara,
plačem tijekom slavlja zbog
očuvanja starog književnog
hrpta,
radujem se tipu što apstinira
jer mu je ruka škrti,
ubijanje gnječenjem bubrega
slamkom od papira postupak

je smrada sladunjava,
šećernim pivom se smješkam
kao nažuljano dijete jer mi je
glava od misli musava,
moje preseravanje da vas sablaznim
je klišej,
dok se barim okolo radosno
klošarim se po boci pive
kao po krvi krpelj,
novinar sam istrage, a ova je pjesma
rekonstrukcija,
ne znam kako je išao original
ali se sjećam da je čudna
bila to konstrukcija,
drkotina ostavlja trag
jer važno je imati zapis,
sve se bez uspomene mijenja
jedino isti umre natpis,

i dok čitate koji je ovo kurac,
dobrodošli u nebuloze što
potpisuje Ivor Kruljac,
pizdarije koje smišlja čudni um
a ne moj funkcionalni spolni
ud,
bit će zanimljivo vidjet tko
je tu zbilja lud,
i dok tražite pogledom nešto žestoko
ne biste li imali utjehu dok čitate
„Nebuloze“,
ja vam sadistički na vaš očaj
tvrdim da ne bude
ne, ne bu loze,
jebiga, neutješni ste u ovom
živaca od intelekta žicanju,
dok vam ih crpim, želim da
uživajte u čitanju.

Zarez

Sve su moje pjesme
obilježene zarezom,
tako razlikujem stih od stiha,
kao dvije kriške kulena razdijeljene
narezom,
pjesnici jesu čuđenje svijeta
i
nije neobično da se obični čovjek na
ovo pita što je san i je li biće
budno,
no što se na moje zareze iznenade
pjesnici,
krajnje mi je čudno,
a već smo navikli na
pjesme što nemaju
interpunkciju,

navikli smo i na kerefeke naglaska

i zagrada za neku

tekstualističku funkciju,

ja sam redatelj svojih misli

koje slažem u pjesmi

i trebam napraviti rez,

a moj rez je ZAREZ,

plodovi moje glave idu na sve strane ZAREZ,

gospodin na devi

sam je sebi agenda ZAREZ,

san o samoubojstvu

spokojnog noćnog zarona

nema točku u pjesmi

već tek na kraju,

ali moje profe iz hrvatskog

su bile pjesnički kukavičke

glupače što se izraziti

ne znaju,

sloboda zarezu!
Zarez za slobodu!
a točku stavljam tek
sad na kraj
jer novi stihovi pod ovim
naslovom neće da dođu.

Slava rimi

Ni ocu, ni sinu
ni svetome duhu,
kao što ne štujem ni sitost u kruhu,
meso s krumpirom ili juhu,
po ljeti, proljeću, jeseni i zimi,
sve moje ekspresije slavlja
idu rimi,
rima, predivna je igra,
nikad nije loše dokle god
nje ima,
malo, taman ili u količini
predoziranja,
najbolja je metoda za riječi
i njihova povezivanja,
za otkrivanje
i povezivanje lirskih srodnih

duša,
a kao svaka ljubav može ganut,
dirnut, šokirat ili potaknut u čovjeku
da mu se duša gnuša,
i zato bilo da je na kalendaru,
ljetu, proljeće, jesen ili zima,
na mom papiru kad god dođe inspiracija
u pjesmama će živiti rima.

R

Nekoć prije me
to prokleta slovo jebalo kad god
bi krenuo nešto
recitirati,
riječi tipa: dar, par, tartar,
bili su osnova da
me možete provocirati,
riba ribi grize rep
bijaše teški izazov,
bijes mi je bubrio
a psovke su probijale
krov,
išao sam kod nekoliko
logopeda koji su
se svojski trudili,
ali R nisu spasili ma

koliko god o njegovu izgovoru trubili,

popravili ga malo

jesu,

ali ljudi su se i dalje

rugali, a ja sam ih

zamišljao mrtve u lijesu,

s vremenom sam se

međutim prestao ljutiti

i stao u tome uživati

i to jako,

ispostavlja se da je

zgodnim curama moje

R slatko.

Kriva kalkulacija

4+4 meni je

16,

a upisao sam Prirodoslovnu

kad mi bilo je

14,

nisam spretan kad treba

računati,

zezmem, sjebem, grebem oči

i stanem u očaju urlati,

zametnem x,

ne prebacim „–“ i napravim još

101 kiks,

odnosno 103, izbrojao sam

krivo,

no primjetiše ovaj idiotizam

i drugi pa kako

bi to skrivo?

Kažu mi ne brini se, nema frke

nema beda,

no odjednom osim instrukcija

još rješavam trigonometriju

kod logopeda,

ispitivali me kao na

sudu,

odgovori su mi krivi

unatoč žešćem trudu,

zaključiše da ne mogu

znanje matematike da ikak mi

uliju,

već su zaključili da imam

diskalkuliju,

medicinski potvrđeno sam glup

ali barem nisam

dobio po turi,

nisam pristupio državnoj
maturi,
a neimenovani profesore
što si me prošle godine
rušio,
ove si godine bogme kurac
popušio.

Uzgoj moje glave

Plodovi moje glave
idu na sve strane,
možda su spori, no uporni
i nikako da uzgoj prestane,
atkada su spuštene
u mrtvosti melankolije pesimizma,
atkad su u visu
poletnog ludila manijakalizma,
atkada su jedno i
drugo za sebe svako,
kao da šizofrenija
scenu namješta tako,
s obzirom da ne postoji
taj kum koji će me spasiti od psihijatra koji bi se htio
samnom raspričat,
trebam napomenuti

da uzgoj moje glave
nije um,
već kosa koju bi zbilja trebao
ošišat.

Doggystyle teror

Laju prijeteće iza
dvorišne ograde,
strahovi i traume potaknu sjećanja
da prorade,
kad se s lanca trgnu, a njihovi se
zubi prema djetetu vinu,
dobro znam što bi bilo
da se nisu utisnuli
u triciklovu osovinu,
skočili bi i gurali mi njušku
na facu,
zarili očnjake i stali me trgati,
a vlasnik bi me sa strane
umirivao
da se samo žele igrati,
no psi su respektirani

a ja sam lud,
no ne i ljudi koji kupe
njihova govna
koja seru posvud,
pas me mora onjušit
i procjenit jesam li
dobar,
ako se slučajno zbog straha
trgnem, tko mi kriv
reći će mi njihov gospodar,
ako ih ne volim
odmah mi kopaju grob,
ljudska su prava upitna
ali je nemoralno biti kanofob,
psi vladaju, a ljudi se vlasničkom
strukturuom samo tješe,
psi ganjaju štap
ali vlasnik u njihovom ritmu pleše,

a ja sanjar i pljuger,
sanjam mjesto gdje
cuko mijenja zucker,
naporno ću raditi
i
priuštiti si Kinu,
utopiju gdje psi gurmanu
u slast
ginu.

Gospodin na devi

Gospodin na devi
sam je sebi agenda,
gospodin na devi
neki tvrde da je samo legenda,
on što svijetom luta
na devi,
ne žudi za bogatstvom, moći
ili da nešto poševi,
po Africi, svijetu i šire
samo se krevelji,
taj gospodin na devi
uvijek zdrav jaše neovisan
o Tevi,
jaše po svijetu sivom što se
katkad crni katkad bijeli,
nikakve uzore on ne

želi,
taman da je Marlyn Manson
ili Buba Corelli,
ne zamišlja da
vozi reli,
jezične barijere ne priznaje
i svejedno mu je što kaj
veli,
jer on je gospodin na devi
a bogme i na kameli,
zaboravi me draga
jer tvom čekanju
neće biti kraja,
sad sam gospodin
na devi, neoporbeni baja,
premda me već malo bole
jaja,

ustrajem da iscertam
granicu zemaljskog
pakla i raja,
jahat ću na devi do kraja sunčevog sjaja.

Palom Frizeraju

Ovo su stihovi za još
jednu žrtvu bankrota,
što je propao poput
od kurvi napuštenog makroa,
za frizeraj što je nekoć
poslovaio u Savskoj pokraj škole,
teško mi je o ovom pisat
jer me uspomene previše bole,
tamo bi te šišali po
tvojoj želji,
s pristupačnim frizerom bez straha
o politici melji,
ipak biste voljeli tišinu,
kad vas šiša Vlado,
jer dok priča i šiša
on vas popljuje malo,

a gospon Damir je pošten
majstor stari,
uvijek bi vam ispričao o
starom Zagrebu što se danas kviri,
a Davor je u salonu glavni
tako je jest,
on bi uvijek s vama imao za podijeliti
radosnu vijest,
sve je porno časopise zamijenio literaturom
koja s vaših očiju skida sotonjski povež,
bio je to jako loš
poslovni potez,
jer čovjek je vodio
muški salon
u koji nikad nije kročio nijedan pop,
ljudi su počeli odlaziti op op.

Kad i ljudi poludi

U sobi je mrak, u sobi
je ponoćna tama,
po podu kaotični nered
samo nepotrebna krama,
gdje je moj list
koji tražim?

Negdje u gomili papira je
a nigdje ga ne nalazim,
prevrćem, udaram, trgam
po vlastitome paklu plazim,
osjećam se jadnim, prokletim
i malim
nervoza me pere,
o moj Bože, imam dojam
da me mrak kao
šljivu bere,

gnječi dok se moj krik
uzalud dere,
ludilo je nešto što svakoga
uhvati,
možeš ga pobijediti ako ga prihvatiš
ali samo ludi to shvati,
no i mene kada dođe
stres,
moj saveznik počne uništavati
kao kuću potres,
i meni se počnu stvari
priviđati,
netko me slika, sa susjedne
zgrade se okidaju blicevi,
sve mi je to smiješno
koji dobar vic,
ludilo se okrenulo protiv
mene i sad me jede

gric gric,
i dalje tražim papir ali nalazim
viski, moj stari porok,
ma kakav porok, kad slistim
bocu postajem prokleti prorok,
okrenem se i scimam od
praznoga mraka,
nešto je tu bilo i sad me po leđima
draga.

Ja sam pseudonim

Samo sam pojam
iza kojeg se netko skriva,
stvoren nakon šeste boce
piva,
u sobi koja ima miris
zabranjenog dima,
iza mene se nesiguran
čovjek sklonio,
vjerojatno onaj
duhom klonuo,
što nije nikom
bio mio,
sve ih je zavarao
da je poginuo,
iza mene se sklanja

čovjek
koji varat voli,
ubojica koji nanosi
boli,
kradljivac što krade
i
ambasador nade,
te mnogi drugi
koji neće da
ih
ljudi pamte,
stoga sam smišljen
da toj želji
udovoljim,
da ih u

Ivor Kruljac: „Nebuloze“

anonimnost sklonim,

ja sam pseudonim.

Bura u Malinskoj

Brodovi u luci kimaju
kao čovjek glavom,
prisiljeni su to uraditi
sa svakim novim valom,
u centru je svatko ili doma
ili u kafiću,
mračna prazna obala
je prikladna za horor priču,
valovi su kamenčiče na plažama
pretvorili u pijesak,
čuje se *tum tum tum* kako se iz
oblaka odbljeskava bljesak,
od tjeskobe je i mjesec sa
neba nestao,
da diše onda bi i disat prestao,
plima se poput dima

diže,
more proždire otok
sve više i više,
iduće jutro imam spoznaju
što je gadna,
pas mater voda je hladna.

Nastup neukoričenog

Svojim stihovima diskretno
postajem kulturna
najezda,
s jednim bendom sam nastupio
kao kakva glazbena zvijezda,
premda hvala „The A“ što su mojim pjesmama
sredili svirku,
ja ipak samo želim
objaviti zbirku,
samo slameri za moj stih
imaju mjesta gdje ga
staviti,
povremeno neki portali
znaju plasman moje poezije
obaviti,
i dok mi neki seratori o književnoj teoriji

drže prodiku,
ja znam da nema para ni volje za izdati
zbirku,
stihove svoje frfljam
ljudima koje to zanima,
čak se i šokiram koliko
vas ima,
tone nastupa vidim
na vidiku,
no ni u snu nemrem ni naslutiti
zbirku,
šansa za nju sve više mi gine,
ona je luksuz za ljude s parama
da im u samoizdavaštvu sine,
no, nastupi za svaki povod
su mi slatke brige,
ali nešto mi ne stoji baš naziv manifestacije:
„Noć knjige“.

21. stoljetni um

100 ljudi
svaki ima ćud,
no slušati druge
može samo čovjek koji je smatran
lud,
drugi za slušanje nemaju
vremena,
ali ni pameti koju svejedno
izdrkavaju olako poput muškog
sjemena,
bjesne kad se ne sluša
njih nespemne da slušaju
druge,
ne čitaju drugačije kolege jer su im
rečenice preduge,
kad Svijet se dere riječi

što se bez uvažavanja u sudarima
komadaju leteći u prazno,
svađe i sukobi se cvjetaju
da je to naprosto strašno,
iz ovakve smetnje ne vidi
se spas,
no, ipak čujem kako priča
neki vrlo naivni glas:
„Ljudi stanimo da se čujemo,
dijalogom i učenjem da u rješenje
uđemo,
promislimo pod kojim će kutom
šrapnel stršiti...“,
no sretno ti bilo tu misao
dovršiti,
nije bitno razumjeti
nije bitno ni spoznati,
bitno je samo uspjeti

i makar bio mediokritet
bar budi poznati,
nemoj imati mozga
nemoj se sramotiti,
imaj novca svoga
i imaj gdje se provoditi,
no ako tražiš smisao
i odgovore na svoja pitanja,
e otpale ti uši,
pa ti slušaj urlik hrpe glasova
umišljenih umova
gdje se poanta guši.

Klišej do bola

Ako niste skužili
ekipa ja sam
hodajući klišej,
kad sam se rodio
nisam volio kelj,
kasnije sam bio neshvaćen
od okoline,
ali i od samog sebe
ne znajući na što mi idu
želje i snovi miline,
upadao sam u
probleme,
čak ni milijunti put
nisam
kopčao od ovog svijeta
sheme,

bio sam povučen, čudan,
prestravljen i tih,
sve dok jednoga dana
nisam otkrio liriku
i
koliko snažan može biti
stih,
sam sam uplovio u njih
tog jednog vrućeg ljeta,
i odlučio u rimama živjeti
dok ne istekne moje vrijeme
na ploči ovog svijeta,
a ako se okolnost takva
otkrije,
čak i šire, do smrti gdje
srce više ne bije,
i tako sam ja klišeji u kanti s
milijun čudaka koje je

spasila umjetnost,
i sad mi jedno pitanje izaziva nesnošljivost,
ako umjetnost spašava
toliko ljudi i daje im
moć da ne budu od besmisla
nokautirani,
pa zašto onda umjetnost
stalno žele blokirati?

Nisam punker

Nemrem biti punker
kad sam glup kao da u mozgu
imam šrapnelske letvice,
ne posjedujem marte, a
kamoli bijele vezice,
ne nosim vojnu torbu s vrećicama duhana,
ja sam budala kojoj je nešto spoznati dio
životnog plana,
nešto više od kako tulumariti
u zadimljenom klubu,
kako pijan zbariti laku drolju što možda
ima gubu,
ja nisam punker
već samo preseratorski pozer,
jer ne idem na koncerte
slušam doma u miru pjesme koristeći

internet browser,
ne derem se poput budale da punk nije mrtav,
jer kakvi se debili punkerom prozivaju
punk je već kostur crvljav,
nisam punker jer
ja pišem poeziju,
ja sam peder što u nedostatku kurca
u šupku ima tenziju,
nisam punker nego štreber
jer čitam bez da mi svaka riječ treba biti proslovkana,
glup sam jer kužim da nema svaki
tekst značenja doslovna,
kužim da Pistolsi ne zagovaraju
za ziher da se održi fašistički režim,
kad vidim koliko punkeri mogu biti glupi
sav se naježim,
nisam punker
jer znam da anarhija nije samo stanje

potpunog bezvlađa,
dođe mi da plačem zbog ideje koja je otišla
u kurac filistarskog beznađa,
postala zanimacija pizdeka koji samo gledaju na izgled
i odjeću,
u takvom pokretu nikad biti neću.

Poučak o plivanju

Plivanje je kod
nas posebna stvar,
uz bazen mi imamo
i predavanja par,
prezentacije u učionici
kako se pliva kraul,
delfin i prsno,
profa zna da ćemo nakon
toga plivati izvrsno,
a ja istu prezentaciju
već tri godine slušam
ponovno i ponovno,
nisam pao nego u plivanju
nema ništa novo,
i opet gledamo iste prezentacije
umjesto da na bazenu

plivamo,
jedino tako tajne plivanja
otkrivamo.

Seronje

Pišem ovo u bolnici
na samrti imam
40 temperaturu,
doktorica me želi smiriti
tvrđi da će me izliječiti
i da ću izbjeći
smrtnu uru,
premda u medicini imam uvid
samo zeru,
pouzđano znam da doktori
uvijek seru,
dao sam joj primjerak mjesečnika
Globala,
u njemu sam pisao o klerikalizaciji
filozofskog i kako bu sloboda
pala,

a još dok je preko telke pratila
kako se studenti na Previšića
deru,
zaključila je da novinari
mnogo seru,
političar zna kako treba
zemlju voditi,
ekonomisti kako veći BDP
dobiti,
no liječnica i novinar izvan
te profesije lako činjenice uberu,
u politici i ekonomiji
ljudi zbilja seru,
a tek narod izvan akademske
sfere,
vidi veliku sliku kako svatko
svakog sere,
i zato pozdravite pjesnika

jer on je barem iskren,
ponosno za sebe vikne:
evo seronje!
I odmah ode nakon
što par stihova
pisne.

Velikan

Velikan je jedan od
njih tisuću,
999 ih je opterećeno
glupostima i sami si
daju samo slobodu sićušnu,
jer njima je zabranjeno
biti velikima,
jer nemreš biti veći od
velikana prošlosti koliko
ih samo ima,
a tu su i bogovi,
nacionalnost, spol, rasa,
ti nemreš dobiti velikana
status kada ti je uloga
da prema njima sliniš poput pasa,
kad si klinac

imaš dozvolu sanjati,
tada imaš pravo želje
ganjati,
sada motornom pilom
sprječavaju da ti se prilike
mogu granati,
sada su ti slomili noge
a egzistencija tebe stade proganjati,
ne daju ti biti velikim
ti si slatki mali,
trebaš smisliti novac
a ne u umjetnosti bivati
jer ona tako
ne pali,
samo oni koji kažu mrš
standardima makar
završili zaklani,
za njih nećete možda

znati, no to su
velikani.

Moje viđenje snijega

Lako je biti u bendu Detour
koliko vidjeh,
oni uvijek nađu dobar razlog za smijeh,
ne mare za od apokalipse
bijeg,
samo pjevaju dok sve
prekriva snijeg,
lako je kad za spasiti svijet
nemaju ideju,
a ne se tu patiti kao ja,
budala koja ih ima
tisuću i jednu,
koja ne želi da
budućnost moja i tvoja,
bude budućnost
bez previše boja,

proizašla iz sadašnjosti
gdje nitko ne mari
što je misao moja,
kao što će biti i poslije
netko kao ja bio je ovdje prije mene,
kopnio je, pizdio i čekao
da uvene,
u svijetu kojemu se živo jebe,
u nevjerici mi ruka vlastite oči
grebe,
kako glupo čovječanstvo
tako spokojno zebe?

Zraka optimizma

Pogodila me zraka
optimizma,
no ne onog ignoratnog debilizma,
ovaj osmijeh sretnog lica,
potkrepljuje činjenica,
Washington i Moskva
su nam velika daljina,
dalja nego Černobil i Ukrajina,
dakle moći ću u stihovima
mirno srat,
čak i ako izbije nuklearni
rat,
boje se ljudi tog zračenja,
no ignoriraju postojeća tlačenja,
dok kao tele
bulje u šarena vrata koje znamo

kao mobitele,
ja sam sretan jer
da će me nešto drugo ubit
znam,
primjerice, benzin i upaljač koji
vrište FLAM,
psovka protiv Boga,
i toljaga s leđa od kukavice
koji se vrijeđa zbog toga,
ubit će me kredit,
idiotski tekstovi koje donosi
Reddit,
ubit će me glad,
pa čak i domaćeg
MIG-a pad,
Umrijet ću kao beskućnik
koji nema stan,
no sretan i radostan,

jer ona koja opisuje moju
smrt strofa,
nema ispisano za uzrok
nuklearna katastrofa,
i jebeš čovjeka, mene zanima
gdje je nestao Dado Pršo,
te molim 666 krunica
da ne eksplodira
Krško.

Sladunjava dilema

Hodam cestom i trebam prijeći

na pločnik,

kad eto ga

dušebrižnik,

veli: „Ne idi desno, tamo se dva tipa

bare sine“,

odvratim: „Da, a i lijevo neki tip i ženska,

javna erotika mi ne gine“,

odvрати on: „Ali ono tamo su pederi!“,

pogledam, percipiram, pa upitam:

„Dobro i?“.

Neugodno plaćanje

Pijem jednom prigodom
kavu s mlijekom,
bio sam sam
a ne u društvu
nekom,
u jednom trenutku
mi zatitra crijevni
splet,
pa sam zaključio
da moram na toalet,
nakon nužde
pođoh u ime higijene,
oprati ruke da budu
sanitarno prikladno pripremljene,
no otvorivši ventil
u ime tečne slobode,
vidio sam da u slavini

nema vode,
kako zbog nečistoće
ne bi prozivali mene,
odlučio sam se iskrasti u
WC za žene,
kao i muški i ovaj
je prostor bio prazan,
baš kao i njihova slavina
koja nije imala vode,
što je događaj porazan,
vratio sam se za
stol kao da se
ništa nije dogodilo,
završio sam kavu
pa čak i vodu na eks
popio,
pripremio sam točan iznos
za konobara,

da se s ostatkom
ne zamara,
no konobar pozna ovaj kafić
i njegov pogled gađenja mi zadaje muke,
vidio me kad sam išao na WC
pa zna da nisam oprao ruke.

Prognoza

Prezriv pogled
ispunjen je osudom,
ja sam pisac
što svijetu za spomen
piše poezijom,
vidim prezriv pogled
tamo negdje u budućnosti,
isti je kao i ovi sadašnji
ali s gorom mučnosti,
više ih ne gledam s
prozora,
vani sam na ulici bez doma
a uskoro će zora,
pjesništvo mi je bio
hobi,
no ni moja profesija nije utažavala glad i žeđ

što me sada drobi,
u dobu ispranih mozgova
gdje neispran bez odgovora
non stop nešto pita,
ulica je hladna, a tekstovi nerazumljivi
jer nitko ne zna
kako se čita,
materijalizam i intelekt
uvijek svatko ima barem jedno,
a u budućnosti vidim
da ni toga nema
jer sve propada zajedno,
glupo siromašno čovječanstvo,
u vrijeme moje mirovine ćete s prognoze
postat svakodnevno svjedočanstvo.

Zrnce prašine

Imao sam krizu
identiteta,
odbijao sam prihvatiti
da sam zrnce prašine
u našoj verziji svijeta,
mali mikrob u svemiru
velikih objekata,
potencijalna kolateralna šteta
njihovih sukoba
i predvidljiva brojka u jednadžbi
beskrajnih projekata,
ja opušteno lebdim
u svojoj skrovitosti,
pazim se sjaja velikih
zvjezda,
pred nosom im nevidljiv
u svojoj tajnovitosti,

taman da me zvjerka napadne,
mene opasnost ne zapadne,
nemre me vidjet
pa tako ni mojoj
smrti doprinjet,
jedino što može je da me
greškom udahne,
no ako je prašina u plućima
tko će od nas dvoje
da odapne?

Čuvaj se manijaka

Usred Zagreba
grada,
priča mi vještica
baba,
postoji ekipa smrada,
a svakom duša je
hladna,
a tvoja će biti
bijedna i jadna,
ako ikada njihova sjena prema tebi
pada,
a ja se na te priče smijem
jako pa još jače,
nabijem ih sve
ne tresu mi se gaće,
najebali su oni ako me tlače,

u očaju se deru:
„Odjebi luđače!“,
stoga zajebi
političare i njih
jer su amaterske pizde,
u usporedbi s
demonima koji opsjedaju
poneke klince,
isfrustrirane što ne dobivaju
pice,
režu ti lice
na dvice i trice,
šire od ebole
klice,
a potom o tome
pišu
lirske pjesmice,
a dok ti gule vrat

kao da je to novinskih
stranica listanje,
neizbježno je da
postavljaju ti pitanje,
tko je spermu šmrka
kad je počela autodestruktivna
trka?

Hvata li te frka
jaka kao kamatarska mrga,
jer znaš da bi poštedio ti život
da si samo pustio dva brka?
A upozorila me vještica baba
kao učiteljica đaka,
da ovaj je grad prepun luđaka,
a ja nikad vidjeh nijednog,
tek u zrcalu vidim samo jednog
vječno za glupiranje
spremnog.

Prozor Trnjanske 52

Bog daj gospon
Miro,
prošlo je godinu dana
otkad te zadnji put život dirao,
Trnje se naviklo na klasičnu
malog čovjeka tišinu,
znajući da na svijet s prozora 52 više neće
komentari da šinu,
no osjeti se da te
nema,
glasan si bio čovjek od kojeg nije ostala
ni sjena,
doduše na jednoj osnovi neki pridošlica
se o tebi zapita,
isčitavajući natpise što dolaze
sa tri grafita,

kažu da si špijun, debeli Big Brother
koji nema teve,
možda se zato nisi libio reći svakome što si mislio
i nisi bio samo nijemo tele,
makar šokirao ljude kao da je u Trnju meteor
napravio krater,
ako je trebalo, neodgojenim balavcima
jebao si mater,
običavao si govoriti bez obzira na sve
da je bilo bolje u doba bivše Juge,
da u Hrvatskoj danas ima manje sreće
i više tuge,
nekima si bio super, neke si ljude zamarao
i gnjavio,
ali nitko nemre poreć
da fali što se nakon prošle veljače više nisi javio,
pred kraj
si samo visio na prozoru i iz kuće nisi

izlazio,
no uvijek bi ti netko otišao po dućan i na to
pazio,
bilo od familije ili nekog kvartovskog
susjeda,
ipak si Trnju bio gospon, a ne tek neka tamo buha
od uhljeba.

Trnje

Mrzim ovaj kvart
u kojem živim,
baš si mislim,
bi li se ovdje trebao
dičit s ičim?
Plac koji je propao,
nije ih tu mnogo ostalo,
pijanci bez para
i
šverceri cigara,
klinci se stalno
igraju klošara,
a starci im dobivaju
skupe račune
od poštara,
Grigači i Držići

iz dvije osnovne
škole,
uopće se ne vole,
zajednička im je jedino
crkva u kojoj
se mole,
tu daju novce i pjevaju
jer žele ići u raj,
a nakon mise
kažu
baš je glup taj
i taj,
Trnje i Savica,
nema većeg vica,
nego kad se
oko dva kvarta
svađaju dva klinca,
ako ti Dinamo

nije svetinja,
mrzit ćete trnjanska
svjetina,
cijeli kvart po Hrvatima
smrdi,
najveća je tu uvreda
tata ti je Srbin,
tu i tamo je
neko pregaženo
pseto,
svi od ovog kvarta
žele učinit
geto.

Pas u noći

Prošla noć
ja vani a nigdje
svjetla,
otkucala ponoć
iza mene se sruši
metla,
nešto šušti i okolo
brzo juri,
štap padne meni
pred noge,
pas skače
gore dolje,
uzmem štap
u ruke,
pas ga uhvati bez
ikakve muke,

uši mi čuju
vriskove
posjećene murve,
šušti se i čuju
smjehovi jeze,
kao da se ovdje
demoni gnjezde,
a pas u noći
krati vrijeme
štap goneći,
demoni ne može poreći,
ali strah je normalan iza ponoći.

Čavao u glavi

Ja sam dečko čavoglav,
obrijan ćelavoglav,
veliki sam domoljub
i Hrvat,
budi komunjara pa ću
se sa tobom hrvat,
stalo mi je do Domovine
i prezirem Srbe,
jeste partijam uz cajke
ali i dalje su mi srpske
face grde,
Hrvat sam rođen
u Hrvatskoj,
iz hrvatskog imam jedva
dva
kad je profa sluga gamadi

udbaškoj,
pun sam tolerancije
no kratko mi gori fenjer,
ne da Bog da me ikad
takne peder,
ma kakav agnostik ili ateist,
ili si zla antihrvatska sotona
ili kao ja vjernik katolik,
volio sam Hrvatsku
svih svojih 16 godina života,
volit ću je i dođe li
novi rat bit će to divota,
jer razloga nemam
nijedan,
ali glavno da serem
da sam za Dom spreman.

Imaginarnost je za sve kriva

Da vam pravo
kažem,
neznam čemu je kriva,
neznam ni otkada okrivljavamo
nju, a ne alkoholna pića kao
što je šesta piva,
nije li to bolje obrazloženje
zašto se onaj starac
koji u Makao dođe prvi nije
uopće pojavio?
Pa mislim nije bio vještac
pa da se imaginacijom bavio,
barem koliko znam
a nisam ga znao dobro,
možda me začarao pa sam tu
imaginaciju pobro,

eto i ja je sad okrivljavam
mora da sam poludio,
ma nisam imaginarnost to želi
da mislim od trenutka kada sam
se u maternici probudio,
Gdje je Sička?
Tu je Sička!
Ili to nije ona
možda neka djevojka koja
se šminka,
a sigurno je iz istog lonca
kao i ona zagonetna Dalmatinka,
još je nešto imaginarnost
skrivila uz kreaciju Crne Gore,
kurva mi je zadala teške
noćne more,
stakleni tumor je sisao
krv u Petrijevoj zdjelici,

štrcao je van na svome vrhu a ja sam
patio kao da se topim
na krštenju u kapelici,
pokušah je raskrinkati neki
dan,
pa su mi zaplijenili pjesme
te sam kao loš momak
postao znan,
opet me preveslala i učinila
ludim,
kljukan sam otrovima
i u znoju se budim,
a fakat sam lud zbog bitke
s imaginarnošću,
no bar sam ubio krivca koji
je zlo činio od vremena
znanog kao antika,

već odavno je za mene
smaknuta romantika.

Povratak na posao

Profesionalni sam buntovnik
10 mjeseci u godini,
borim se protiv interesa
glavnih jer su odurni,
to mi je posao, nije plaćen
ali volim ga radit,
te kao svaki radnik trebam
se tu i tamo odmorit,
ljetno stvarno nije vrijeme
za ljutnju i istinu krutu,
neću vam kvarit raspoloženje
uživajmo u moru i sitnim radostima
koje nalazimo po putu,
čuo sam da su se u zadnja
dve mjeseca dogodile neke
društvene nepravde,

jebiga ja sam bio na
 godišnjem,
kao i svi koji mogu
 otići odavde,
no odmor je gotov
 i vratio sam se
pametovat taman pred
 izbore,
da čuvam vaše interese
kao aktivist kojemu su
kilometri za lice mjere.

Za krevet prikovan

Sjećam se života
kao zbira kratkih priča,
djevojki iz Tin Ujevića,
drugašići Trnjanske
na izletu sa šestašima,
poslali me sjesti kraj
njih kad sam upitao da li
kod mojih mjesta ima,
druženje sa njima je
bilo triput bolje,
na tome putu za Lonjsko
polje,
posramljeno priznajem da bio sam
zatreskan,
ali i gorkih dijelova sam ispred svog
prozora svjestan,

ležim na Srebrnjaku,
mrzim doktore ali to nisam
izrazio u prstu srednjaku,
zabili mi cijev
u nos,
ne znam koja je svrha
osim da mi bol bude
nanos,
jeo sam ćufte a prokletinja
kao da mi hranu u sebe
usisava,
a kad sam šetao bolnicom
bio sam frik
na hodniku plača pištava,
katkada znam biti tužan
dan poslije najveselijih vremena,
jednostavno zato što su prošla
i možda ih čak više ni nema,

čini mi se da jedino što postoji
je ovaj krevet u ovoj sobi gdje
ležim,
kroz prozor gledam, cestovni promet
i nikamo ne bježim,
kao da je moja mašta
sve,
svi ljudi, pustolovine, romanse
i prijatelji koje zezam da su bre,
dok u sobi ležim i gubim
vrijeme,
kroz staklo prozora mi oslabljena
toplina sunca miluje od glave
tjeme.

Mreža riječne zajebancije

Nil je prijatelj
pun tolerancije,
na tromim valovima
Mrežnice vozio je mene
budalu za koju nema
garancije,
doduše bolje to nego
nasukanoga kita,
s kojim se hrvao riječni
cigan, kojega se za
veslanje po prvi puta pita,
neke dvije ženske
tu isto glume sirene,
ili samo padaju s kanua
dobar pjev u svakom slučaju
nikako da krene,

zvijezda dana se u
daljini pravi da nas ne pozna,
plovi sa curom u neki
žbunj da je bolje upozna,
dok poziram s veslom
kao da sam u nekoj mangi,
Nil nije shvaćao kako su
prije nego su liberalizirali
ples na štangi,
prije nego se pojavio emo,
metalac, punker i hippie,
ljudi na ovaj način prolazili
cijeli Mississippi,
na tom objašnjenju prijatelju
neću biti škrtac,
na čelu čamca je tada
isto bio neki šupak
ali tebe je zamijenio crnac.

Vuk na svome kraju

Ostario je
možda i umire,
a njegova smrt sigurno neće
da tmuri me,
bio je lud i psihotičan,
kao posljedica življenja s PTSP-ovcem
koji je alkoholno žestoko kroničan,
velik pas mnogo strašan,
nikad umiljat ili nestašan,
iz svojih jakih pluća je uvijek lajao
snagom kojom je svima zatresao
kosti,
nasrtao uvijek na lancu pokazujući
zube s kojim nas je sve htio
probesti,
par puta je pobjegao

ne nalazeći prepreke,
sklonio sam se u sobu
dok se selom provodio strah
i melodija dreke,
mnoge su godine prolazile
tog terora,
glasnije od najvećeg mogućeg
tenora,
ne nasrće više i glas mu je
slab i promukao,
još malo pa bude zauvijek umuknuo.

Novi pakao

Kako budale mogu misliti
da ih ukoliko se ubiju čeka divota?
Zar sam ja to jedini shvatio
4./beskonačno puta prije života?
Život, smrt, iza smrti, sve je
isti vrag,
s nekim razlikama prirodnog aspekta
opet je raznolik, šarolik, katkad gad, katkad drag,
s osnovnim zakonom da
onaj bogatiji ili jači,
siromašnijeg ili slabijeg
bukvalno tlači,
nema bijega od religije, apsurdna i politike,
svugdje se pizde
žale
kad na ono što vole daš

razumne kritike,
stoga, kada strpljivo dočekam
smrt ne budem plakao,
lijeno i umorno ću zaronit u novi pakao,
ne brini se kad ti
po dahu smrti bude smrdilo,
samo je kratka pauza to
ispred očiju tvojih crnilo,
ubrzo se to bude
rasčistilo,
i vidjet ćeš lice nekog doktora
koji te iz stare bude izvadio,
i predat će te u majčine
ruke dok nakon prvog udisaja
budeš plakao,
i ako imaš sreće, s ljubavlju odgajat
dok ideš kroz novi pakao,
još jednom ćeš ispočetka proći sve,

djetinjstvo i gluposti koje ćeš
počinit barem dve,
sve one muke hormonskog predoziranja
i puberteta,
sanjati ćeš noćne more ali i lijepe snove
poput leta,
dobrih i loših dana,
pravda i nepravda,
prije ili kasnije opet će doći kraj,
malo će ti biti žao, ali se možda
tješiš da nakon dinamične smrti
odlaziš u raj,
možda i ne zbog razuma ili jer ti je
egzistencija dozlogrdila,
želiš kraj bez ikakvih osjeta s pogledom
besvjesnog crnila,
ipak znajući to duboko u sebi

najradije bi se rasplakao,
nema kraja, samo novi pakao.

Eto ga

Stojim na kiši

i

čekam inspiraciju,

stojim na kiši

i

čekam inspiraciju,

pola šest je

ujutro,

vrata su zaključana

no ne djelujem tmurno,

stojim na kiši

i

čekam inspiraciju,

stojim na kiši

i

čekam inspiraciju,

jebote, fali mi
cigareta,
zbog škilje mi se zgadila,
zbilja tragična šteta,
stojim na kiši
i
čekam inspiraciju,
stojim na kiši
i
čekam inspiraciju,
besciljno zurim
i
svijet je koma,
bogme, za ovo sam
mogao ostati i doma,
čekaj, samo malo,
eto ga,
stojim na kiši

i

dobivam inspiraciju,
a kurac, to je prehlada,
kašljem šlajm za kanalizaciju.

Sadržaj

Nebuloze.....	3
Zarez	6
Slava rimi.....	9
R	11
Kriva kalkulacija.....	13
Uzgoj moje glave.....	16
Doggystyle teror	18
Gospodin na devi	21
Palom Frizeraju.....	24
Kad i ljudi poludi	26
Ja sam pseudonim.....	29
Bura u Malinskoj	32
Nastup neukoričenog.....	34
21. stoljetni um	36
Klišej do bola	39
Nisam punker	42
Poučak o plivanju	45
Seronje	47
Velikan.....	50
Moje viđenje snijega	53

Zraka optimizma.....	55
Sladunjava dilema	58
Neugodno plaćanje	59
Prognoza	62
Zrnce prašine.....	64
Čuvaj se manijaka.....	66
Prozor Trnjanske 52	69
Trnje	72
Pas u noći.....	75
Čavao u glavi	77
Imaginarnost je za sve kriva	79
Povratak na posao.....	83
Za krevet prikovan.....	85
Mreža riječne zajebancije	88
Vuk na svome kraju.....	90
Novi pakao	92
Eto ga	96

Ivor Kruljac rodio se u Zagrebu 18.12.1996. Nakon osnovne škole završio je za zvanje ekološkog tehničara u Prirodoslovnoj školi Vladimira Preloga. Piše pjesme, članke, kratke priče i pokoji neobjavljeni roman. Radove objavljuje na raznoraznim portalima i medijima. Studira novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu i nastupa na pjesničkim događajima kada se pruži prilika.